

Je mi dobře, protože kočce Zelenooce je už dobře. Byla u mne na snídani. Byla u mne i na večeři. Kočky, ta vám baští! Než se ohlédneš, je miska prázdná. Já jím schválně pomalu. Každé sousto dlouho kousám. Jednak je to zdravé, jednak na Zelenoočku víc zbude.

Když jsme si po jídle umyli tlapky a tlapkami zase čumáčky až za uši, šli jsme spolu ven. Venku Zelenoočka povídá: „Jsi hodný, Modroočko, já tě za to naučím lézt na strom.“ A hned jsme se do toho dali. A Zelenoočka povídá:

„To se musíš nejprve příkrčit!“ – a příkrčila se.

„Pak musíš nabrat dech!“ – a nabrala dech, až se jí celý hřbet naježil.

„Teď musíš hodně vysoko vyskočit a přitom divoce a hodně zvláště zakňučet a zabručet!“ – a zakňučela a zabručela velice divoce a byla na stromě. A tam povídá:

„Koukej, jak se ti zaseknou drápy, máš vyhráno. Potom už jen kňučíš a bručíš a nahoru to jde samo.“ A byla ve větvích. Tam odtud povídá: „Zkus to po mně!“

Tak jsem to zkusil. Skrčil jsem se, zabručel, vyskočil, zasekl dráčky. To bručení mi šlo. Ale strom byl nahoře hladký, dráčky mě nechtěly držet, spadl jsem.

„Jako zralá hruška,“ povídá Zelenoočka a volá z větve: „Musíš víc zešíroka! Pěkně strom obejmout.“

Tak já zešíroka, ale spadl jsem ještě víckrát, než kolik mám nožiček.

„Jako zralá hruška,“ řekla vždycky Zelenoočka a zakroutila nespokojeně hlavou.

Nakonec se mi to přece povedlo. Vyškrábal jsem se k Zelenoočce na větev. Kočky, to je tak pěkné, dívat se na svět z výšky. Seděli jsme vysoko a dívali se daleko do světa. Zelenoočka se dívala přivřenýma očima a předla. Já se díval docela vyjeveně a mlčel jsem. Myslel jsem na to, že Zelenoočka je tak moudrá, ale nikde nemá teplý pelíšek a nikdo ji nepohládí. Bylo mi to moc líto. Přitiskl jsem se k ní, pohladil ji čumákem po krku a něžně jí zavrnl do ouška. Ona si ode mne odsedla a řekla: „Dej pokoj, nebo dostaneš blechy. Já nespím v čistém pelíšku jako ty.“ A podrbala se.

„Co je to, dostat blechy, Zelenoočko?“ zeptal jsem se. Ona naježila vousky a řekla: „To poznáš, jestli si ode mne neodsedneš.“

Já si neodsedl, protože jsem měl Zelenoočku rád. Schválně jsem si k ní sedl ještě blíž a čumákem jsem ji hladil a hladil a Zelenoočka už neříkala nic, jen občas mě ocáskem lehounce plácla a potom si položila hlavu na přední tlapky a tiše broukala: „Ach ty hlupáčku malý, je mi s tebou dobře.“

Seděli jsme tak spolu a seděli, dole pod námi chodili dvojnožci, o kterých Zelenoočka povídala, že správně se jim říká lidé, slunce se chystalo ke spánku, den pomalu končil. Bylo to pěkné.

Najednou kolem přeběhla obrovská obluda. Funěla, brblala, hlučela, vpředu měla veliké, bíle svítící oči a vzadu malinké rudé. Náhle zastavila u hloučku dvojnožců – totiž správně se říká lidé – otevřela tlamu a všechny schlamstla. Potom zamrkala malýma červenýma očkama po straně a běžela zase dál s velkým rámusem. Docela jsem se vyděsil. Vždyť ta nestvůra zhltna najednou tolik lidí. Zelenoočka jen mávla ocáskem: „To nic. Ona je na jiném místě vyplivne a hned zase spolýká jiné. Běhá tu často. Je to takové stvoření. Proč se tak krmí lidmi, když jí nechutnají, nevím. Já se jí raději vyhýbám.“

Bylo už docela tma, když mě zavolal můj dvojnožec, totiž můj člověk, abych šel domů. Dali jsme si se Zelenoočkou dobrou noc a já šel do svého pelíšku. Dvě věci mi však nedaly spát. Něco mě v kožíšku hryzalo a kousalo a hlavou mi vrtalo, kdo je ta podivná nestvůra, která polyká lidi a jinde je zase vyplivne.